

בא מ"י פ"א מה' מדרס הלכה ח פתח לארץ רמז טו"ע י"ד מלך סוף פ"ד ושיעף ה' :
 מב ב מ"י פ"י מה' ארסות הלכה ח פתח עשין ממ טו"ע אר"ע כ"י ט סעף ח :
 מב ג מ"י ש"ס מה' טו"ע אר"ע שס ספ"י ג :
 בד ד מ"י פ"ח מה' תרומות הלכה ח :
 מה ה מ"י שס הלכה ז ופ"י הלכה ג :

תוספות

מתני' בוגרת ששהתה י"ב חדש הואיל ובעלה [היה] חייב במזונותיה. וכתב רמב"ם (מכות טו) הגיע זמן אולתה משלו: והבב"א [ואין הבעל מיפה' בהגעת] זמן עד שתכנס לחופה: וכן א' רבה ר"א. דל' בעל מפר בהגעת זמן: והשנה ראשונה. דלית לה דלולת בתרומה בהגעת זמן: והגון ב"י. מ"י לחופה: כדל"ה מ"ה דמן (סס) הגיע זמן ולא נישאו אולתה מ"ה ואולתה בתרומה: חייב א"י מאבי"ל בתרומה. ואפי' הגיע זמן פניו בעל ומת א"י מחילה בתרומה בעודה עומדת יום, כדל"ה התם (מכות טו). קנין כספו א' רמ"י (ק"ה טו) והא קנין דלחוי הוא: או אפי' בדין בפני הבעל ואחר בפני היבם. א"י' לרוב פניו בעל סוף ק"ה א' תנאי' בחייו, אינה אוכלת משמת קנין כספו פקע ליה. וק"י ולמני כותב פניו בעל ומת רש"י (מכות טו) דמי' (שמה) וז"ל (שמה) וז"ל בעל הוה אכלה מיהא בחייו, ויחלה ל' לא למניי עינא דלא אכלה כלל ודוק. ור"י מ"י פ"י שס מה. מ"י ד"ה אש"י) דל"ה הגיע זמן פניו בעל אולתה פני היבם, והיבם אינו מחיל מיהו בשלל הגיע זמן, ומשנה ראשונה אינו דייס דווקא אינו מחיל: אכל בעל גופיה מחיל: ב"ד שלאחריון אברו אינה אוכלת עד שתכנס לחופה: אלא ליביב בתרומה דרבנן. פ"י דמן המורה קודם הגעת זמן אכלה, דכרז מ"ה ארוסה בת שראלן אוכלת בתרומה, דת שראלן אוכלת בתרומה, דת קנין כספו הוא, ולכן מקלין למישרי למיכל בתרומה לדי' משת אברו, אלא רבנן הוא דגזרו ובהגעת לא גזרו, דתמ"פ א"ע"פ (מכות טו): אבל נדרים דאורייתא. כלום לא שריין בהגעת זמן לבעל גירלה לעפר נדריה: ב"ל הנדרות על דעת בעלה נודרת. הואיל וחיוב בתרומה, וזוהי תפירתה אס' לא ייבא אותה אשה: אבל בתרומה, אפי' נמי ליכא משת אלא דרבנן, לא אכלה, כמו משנה אחרונה:

מתני' הנזירה ששהתה י"ב חדש. הא תרינא לה לעיל בגמ' (דף ע.) בוגרת וששהתה י"ב חדש: הואיל ובעלה חייב במזונותיה. כדמתן ב' א"ע"פ (מכות טו). דנותנין לכתולה י"ב חדש ולאחר מכן חייב במזונותיה כדמתן (סס) הגיע זמן ולא נישאו אוכלת משלו: יפר. לזדו בלא שותפותיה

מתני' (א) בוגרת ששהתה י"ב חדש ואלמנה ל' יום ר' אליעזר אומר הואיל ובעלה חייב במזונותיה יפר וחכ"א אין הבעל מיפר עד שתכנס לרשותו: ג' אמר רבה ר"א ומשנה ראשונה אמרו דבר אחד דתנן ב' בנותנין לכתולה י"ב חדש לפרנס עצמה (א) הגיע י"ב חדש אוכלת משלו ואוכלת בתרומה אבל היבם אינו מאכיל בתרומה עשתה ששה חדשים בפני הבעל וישנה חדשים בפני היבם ואפילו כולן בפני הבעל חסר יום א' או כולן בפני היבם חסר יום א' אינה אוכלת בתרומה זו משנה ראשונה ב"ד של אחריהם אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה א"ל אביי לרמא לא היא עד כאן לא קא אשמעינן משנה ראשונה אלא למיכל בתרומה דרבנן אבל נדרים דאורייתא אימא לא ועד כאן לא שמעת ליה לר' אליעזר אלא גבי נדרים הנודרת על דעת בעלה היא נודרת אבל תרומה אפילו מדרבנן נמי לא אכלה: מתני'

מתני' הנזירה ששהתה י"ב חדש ואלמנה ל' יום: הואיל ובעלה חייב במזונותיה. כדמתנין ב' א"ע"פ (מכות טו) ונותנין לכתולה י"ב חדש לפרנס את עצמה וכש עומתים לאשה כך נותנים לאשה לפרנס את עצמה הגיע זמן ולא נישאו אוכלת משלו וכו' (א) ובוגרת נותנין ל' יום לאלמנה: ר"א אומר יפר. כדלמך לקמן כל הנודרת על דעת בעלה נודרת: אין הבעל מיפר. יחדי עד שתכנס לרשותו: ג' משנה ראשונה. בפרק א"ע"פ: היבם אינו מאכיל. לשומרת יבם מן הארוסין: עשה ששה חדשים. שהיתה ארוסה לראשון וחדשים לפני היבם ששה דהיינו י"ב חדש שנותנין לכתולה לפרנס את עצמה: ואפילו. עשתה כולן י"ב חדש לפני הבעל וחסר יום אחד אחרון לפני היבם אינו מאכילה בתרומה הא עשתה כולן י"ב חדש לפני הראשון ופלה לפני היבם הואיל וכבר חייב הבעל במזונותיה מאכילה יבם בתרומה אף ע"פ שלא הכניסה ככתובה דמיה. וה"נ אמר ר"א הואיל ובעלה חייב במזונותיה יפר: ב"ד של אחריון אמרו אין האשה אוכלת בתרומה נ"ו. והתם מ"י טעמא שמא ימוגו לה כוס בצית אביה וזמקת את אחותיה: אלא בפרנסה דרבנן. ב"ד של א"ל הוא אלא מדרבנן. אי נמי בתרומה דרבנן כגון ע"ז ש"י נקוב ופירות שניכסו

גלוין הש"ס

ב"ד ר"ח ב"ד שאחריהם. אי משום שיטפון ב"י. ממה ל' הא מנואר כגופיה דמזונות דלבי' טעמא דמשנה אחרונה משום סימפון ופליגי רק טעמא דמשנה ראשונה אי משום סימפון או משום שמא תפקי:

מוסף רש"י

הואיל ובעלה חייב במזונותיה יפר. מריה בלא שותפות דל' (מכות טו) דלמאן שניכסו נרשמו דמי וקנין ע"י ב"ד לכתולה י"ב חדש. זמן לכתולה לחופה מיום שנתנה הבעל לאחר שקדשה להסירה על עקב חופה להסין תכשיטין, לפרנס עצמה. תכשיטין (מכות טו). אורכלת משלו. שהבעל חייב במזונות אשתו ומקמת ב"ד (סס ב.) ואובלת בתרומה. אם כן הוה והא בת שראלן שהיבם מחיל את אשתו בתרומה מליף מיהו כ' יקנה נש (סס טו) עשתה שקדשה אורכלת בתרומה מן המורה ורבנן גזרו עד השת' (סס טו).

פירוש הרא"ש

ר"א ומשנה ראשונה אברו רב אחד. דתשיב ליה ככנסה משנה שייב במזונותיה לר"א לענין הפרת מריה ולמשנה ראשונה לענין אכילת תרומה והי מ"י לחופה זמן ולא נישאו אוכלת משלו ואוכלת בתרומה: חייב היבם מאבי"ל בתרומה. ואפי' הגיע זמן פניו בעל ומת א"י מחילה בתרומה בעודה עומדת יום, כדל"ה התם (מכות טו). קנין כספו א' רמ"י (ק"ה טו) והא קנין דלחוי הוא: או אפי' בדין בפני הבעל ואחר בפני היבם. א"י' לרוב פניו בעל סוף ק"ה א' תנאי' בחייו, אינה אוכלת משמת קנין כספו פקע ליה. וק"י ולמני כותב פניו בעל ומת רש"י (מכות טו) דמי' (שמה) וז"ל (שמה) וז"ל בעל הוה אכלה מיהא בחייו, ויחלה ל' לא למניי עינא דלא אכלה כלל ודוק. ור"י מ"י פ"י שס מה. מ"י ד"ה אש"י) דל"ה הגיע זמן פניו בעל אולתה פני היבם, והיבם אינו מחיל מיהו בשלל הגיע זמן, ומשנה ראשונה אינו דייס דווקא אינו מחיל: אכל בעל גופיה מחיל: ב"ד שלאחריון אברו אינה אוכלת עד שתכנס לחופה: אלא ליביב בתרומה דרבנן. פ"י דמן המורה קודם הגעת זמן אכלה, דכרז מ"ה ארוסה בת שראלן אוכלת בתרומה, דת שראלן אוכלת בתרומה, דת קנין כספו הוא, ולכן מקלין למישרי למיכל בתרומה לדי' משת אברו, אלא רבנן הוא דגזרו ובהגעת לא גזרו, דתמ"פ א"ע"פ (מכות טו): אבל נדרים דאורייתא. כלום לא שריין בהגעת זמן לבעל גירלה לעפר נדריה: ב"ל הנדרות על דעת בעלה נודרת. הואיל וחיוב בתרומה, וזוהי תפירתה אס' לא ייבא אותה אשה: אבל בתרומה, אפי' נמי ליכא משת אלא דרבנן, לא אכלה, כמו משנה אחרונה:

זמן אוכלת בתרומה משום דליכא אלא אסורא דרבנן דכרז מ"ה ארוסה אוכלת בתרומה קנין כספו היא אלא דגזרו רבנן משום סימפון או משום גזירה שמא ימוגו לה כוס ותפקי לחמה ולחופתה ובהגעת זמן לא גזרו אבל נדרים דאורייתא לא ליכא אסורא דאורייתא א"ל איהו חסונה ככנסה: דאמרין ב"ל הנודרת על דעת בעלה היא נודרת. מה שממיה מורה דבעל מיפר נדרי אשתו משום דקנין ששהתה נותנת משל בעלה אינה נודרת אלא לפי דעמו ואילו פרישה א"ל לא ייבא נדר הלכך כולן משענין לה ככנסה לענין הפרת נדרים כיון דנזונות משלו אבל בתרומה דבעל מיפר נדרי אשתו משום דקנין ששהתה נותנת משל בעלה אינה נודרת אלא לפי דעמו ואילו פרישה א"ל לא ייבא נדר הלכך כולן משענין לה ככנסה:

נערה המאורסה פרק עשירי גדרים

עין משפט נר מצוה

(א) יצמות טע' (ג) טע'
 (ב) ע"ש ד' (ז"ל אלעזר)
 (ה) [לשיל עני: ותיז]
 (ו) [למקנ עה]

הגהות הב"ח

(א) בבבשה אין היבמה גמורה (ליבם) מו"מ. וי"ז ס"א לאישת וכו' הוא לקמן דף ע"ד (ג) גמ' ור' יושע אמר לך: (ה) שם דפ' חמי אהוד: (ו) רש"י ד"ה מי איכא וכו' דמצי מפיך: (ז) ד"ה וכו' אלעזר וכו' חמי צמים ולהא מילתא:

מוסף רש"י

ר"א אומר יפר. אחד מוס' את נדה ויבמות (כ): לאחד אבל לא לכהנים. שומרת יבם אחד יפר אבל שומרת לשני יבמות לא יפר לא זה ולא זה (סו). אין זיקה. דמיו ככנסה (סו). לדרות בצרה. לחמותה (ספ"ה) לפיו אחר ממלך וז' ואיתחייב לה מזונות. כמנא בחולין (מא): עמד בין וברח מוית מבל. ע"ה דהשתא בעלה הוא ועל דעתו נדרת על מנת שיליה (סו ככ).

פירוש הרא"ש

בתני שומרת יבם. משא ומתנת ליבם כמו ואינו שטר את הנדה ונגמלה מפרש פלוגמיה: אשה שקנה הוא לעצמו. היינו ארוסותו היינו הוא מיפר נדריה בשותפות עם אביה: אשה שהקנו לו מן השמים. היינו יבמות: אינו דין שיפר נדריה. ע"ה אבי: שיש לאחריה רשות בה. שם היא זקוקה ונשאר אחיו: יבם אמה משיב טע' בה אמה משוכת טע' על דברי ר'א שומר שמיפר בני יבמות מה אה משוי על דברי שאני אומר לאחד ולא נשים: אין היבמה גמורה ובל. להתייב מיתה הלא עליה: בשם שאריהם גמורה לאיש. לענין חוב מיתה: גמ' קב"ר אין זיקה. ולא חשיב ככנסה ואפי' נדה אחת: ור' יושע סבר יש זיקה. ומן התורה הטובה ככנסה ועדיפה ממנה משום דלא מחסרה נטיה חופה מיהו אין ברירה כלומר הא דלמרי' שיש זיקה מדאורייתא היינו דוקא בנד אחת משום דחשיב אילו כבר כנסה אבל בתרי אחי אין לגבר לנו מיהו ככנסה הלכך אין זיקה כלל אע"ג דמנהו בגדול ליבם ה"מ למנהו בעלמא אבל מדאורייתא רמיא קמי מרויחו ואם הלך הגדול למדינת הים כופין הקטן ליבם או לחלוץ: אלא ו"א. אחי סבר כי זיקה כיון דאין לגבר היאך יפר ואפי' שניהם ביחד אין יכולין (לגבר) [להפרי] דכיון דלא חשיב ככנסה אפי' לאחד מהם וכאשה בעלמא היא לגביהו: כבי"ש דאמרי באב"ר קונה קנין גמור. מן המורה דרביש ולקחה לו לאשה דע"י לקוחה נעשית אשתו: ור' יושע סבר ד"הם בחד אחא בו. ור' יושע לא סבר כבי"ש הלכך נדה אחת מיפר משום זיקה דחשיב ככנסה אבל בתרי אחי זיקה ואפי' עשה בה מאמר כיון דלחוח מני למיפקלה עליה גניטא או צביאה לא מני מיפר: ור"א דאמר באב"ר לב"ש אינו קונה אלא לדרות בצרה. גני הא דתנן בפ' ד' אחין שבה אחין עניס מהם שואים שמי לחיות ואחד מופיה מת א' בעצלה לחיות ועשה בה מופיה מאמר ואפי' מת אחיו עש"ג אומרים אשתו עמו והלוו תלף משום לחות אשה וקאמר ר"א הא דקאמרי' ב"ש דמאמר קונה מן התורה היינו דוקא לדרות הצרה אשת אחיו שפלה עליה ונעשית לה צרה גביולה זו אבל אי בעי לאפקוח גניטא לא מני דחליפה גמי עניא דהאיך דרשא דפ"ק דקידושין (דף ר"ה) אשתו ביאה גומרת בה ואין כסף וטטר גומרין בה לענין זה דלא מני לאפקוח גניטא: באי איבא ליב"ר. אמאי משפר כיון דאיהו אשתו גמורה: הבא במאי עסקינן שעמד ברין וברח בו. ר"א דסבר דמאמר לא קונה להיות אשתו גמורה מוקי לה אפילו בלא מאמר דמאמר אינו מועיל לענין הפרת נדרים ומיירי בעמדם בדין וכגון שאחד מן היבמים הלך למדינת הים והעמידה אחד בדין וברח ופסקו לו מזונות משלו כדמילא ביבמות (מ"ה) עמד בדין וברח מזונות משל יבם:

בתנ"י **זין ליבם אחד**. זין זקוקה ליבם אחד זין לשני יבמין אמר ר' אליעזר יפר. ומוקמינן ליה בגמרא בשעשה בה מאמר אחד מהן: **ומה אשה שקנה הוא לעלמו**. כגון הנושא אשה בעלמא: **שקנה לו מן השמים**. יבמה שחייבו לו מן התורה: **שאין לאחר רשות**

בתנ"י **ישומרת יבם בין ליבם אחד בין לשני יבמין** ר"א אומר יפר ר' יושע אומר לאחד אבל לא לשנים ר"ע אומר אלא לאחד ולא לשנים אמר ר"א מה אם אשה שקנה הוא לעצמו הרי הוא מיפר נדריה אשה שהקנו לו מן השמים אינו דין שיפר נדריה אמר לו ר"ע לא אם אמרת באשה שקנה הוא לעצמו שאין לאחריהם בה רשות תאמר באשה שהקנו לו מן השמים שיש לאחריהם בה רשות א"ל ר' יושע עקיבא דברוך בשני יבמין מה אתה משיב על יבם אחד אמר לו אין היבמה גמורה (א) ליבם כשם שהארוסה גמורה לאישה: **גמ' בשלמא** ר"ע סבר אין זיקה ור"י סבר ביש זיקה אלא ר"א מאי טעמיה או יש זיקה אין ברירה אמר ר"א מאי טעמיה **ב"ש** עשעה בה מאמר ורבי אליעזר סבר לה **ב"ש** דאמרי מאמר קונה קנין גמור ורבי יושע (ב) אומר לך ה"מ בחד יבם אבל בשני יבמין לא מי איבא מידי דכי אתי (ב) אחוהי אסר עליה בבדיאה או בגיטא ומפר ור"ע סבר אין זיקה ור"י (ג) אליעזר דאמר מאמר לב"ש אין קונה אלא לדרות בצרה מאי איבא למימר הבא במאי עסקינן כגון שעמד ברין ואיתחייב לה מזונות (ד) וכדרב פנחס משמיה דרבא דאמר כל הנודרת על דעת בעלה היא נודרת תנן

היאך דלמר אי אפשר סגי אע"ג דבהפרה לא מהני כדאיתא לקמן (עת). זה נ"ל. ועוד דנהי דלמרינן הכא על דעת בעלה לא קפדינן אלישנא אלא הכי קאמרינן דאין צלצה שימקיים הנדר אי קפיד ציה בעלה אבל מאן לימא לן דעל דעת הכי משמע דימנא דנודר על דעת חברו מני אידך למישרי ליה אלא ודאי כדכתיבנא: **בתנ"י** **שומרת יבם וכו' ר"א אומר יפר**. מסקינן בגמרא דיפר בשותפות אב קאמר ובשעשה בה מאמר: רבי יושע אומר לאחד ולא לשנים. משום דס"ל אין צריה וכו'נפרש בגמרא בס"ד: רבי עקיבא אומר לא לאחד ולא לשנים. דגריע ליה יבם מלכות ואפי' בשותפות לא מני מיפר: **ומה אשה שקנה הוא עצמו**. שאינה שומרת יבם אלא הוא קדשה לעלמו הרי הוא מיפר נדריה בשותפות דאב: אשה שהקנו לו מן השמים. היינו שומרת יבם שהיא קנויה לו בלא קדושין שאסורה לכל אדם עד שיחלוץ לה אינו דין שיפר נדריה בשותפותיה דאב: עקיבא דנדין בשני יבמין. דכל אחד יש לו רשות בה: **שם שארוסה גמורה לאישה**. מפרש בגמ' (א): **גמ' בשלמא** ר"ע קאמר אין זיקה. שהיבמה זקוקה ליבם לא חלימא ככארוסין ומשום הכי לא מני מיפר: ורבי יושע סבר יש זיקה. דלדרכיה חלימא טפי מלרוסין דהויא ככנסה ומש"ה יפר יבם לחודיה דהשתא הכי קס"ד מיהו אין צריה דהיכא דשני יבמין אין צריה למי היא זקוקה ולמי מהיה לאשה ומש"ה אפילו שניהם אינן יכולין להפר דכיון דשעשת הפרתן אין צבור לנו מי הוא אישה אין הכי

הפרתן כלום דרמננא אמר אישה יקימנו ואישה יפירנו דבעינן שיהא ידוע בשעת הפרה וכן כתב רש"י וז"ל בפרק ד' אחים (יבמות כט): וסוגיא דשעמתיא דהתם מסייע ליה. וכי"ח היכי אמר רדבי יהושע סבר דזיקה ככנסה דמיא דהא לא אסתחך דלמר הכי אלא רבי אשעיא אליבא דר"ש ואלמותב התם צריש פרק כילד צבימות (דף יג). איכא למימר דלאו מגופיה דמילתא אמתוב אלא למאי צבימות דהא לא אליבא דר"ש מיהו אן מנינן למימר דס"ל לרבי יהושע הואו טעמא אי גמי כי אמרינן רבי יהושע קאמר יש זיקה לאו למימרא דליהוי ככנסה אלא דהויא ככארוסה ומיפר בשותפות ואף על גב דצריש הך סוגיא סבירא לן דיפר לחודיה קאמר כדמוכח לקמן הכי

יבם. פי' ר' יושע סבר כבי"ש דמאמר קונה קנין גמור, וה"מ דמפר נדה יבם אלא בני' יבמות מי איכי מדי דאי אחי לחוח אסרה ליה בגיטא או נטיה האחתה, או גניטה, לבי"ש גמי פסול לה גניטה מדרבנן מי... דפסול מדרבנן, אלמא מדרבנן אינה קרוי' לו לגמרי, יש לנו [להשוות] ולומר מדרבנן אינו יכול להפר: ור"י אליעזר דא' פ' ד' אחין (יבמות טז): באב"ר לב"ש אינו קונה אלא לדרות בצרה. דמתנן התם של"ח אחי שניס שבאפי' שני אחיות אחד מופיה ומת אחד מבעלי אחיות ועשה בה [מופיה] מאמר כו' עד והלוו תלף משום אחות אשה (מיד דהוי אחות אשה) דמאמר קונה קנין גמור כדדרש"י (עי' קידושין ד). ולקחה לו לאשה (דברים סה) וקאמר ר"א דהיינו דוקא לדרות צרה בלבד, אלא אי בעי לאפקוח גניטא לא מני מפיק לה. דלית להו מיעוטא דבפ"ק דקידוש' (סס) ויבמה ביאה גומרת בה [ואין כסף וטטר גומרי' בה לענין] דלא מני אפקוח גניטה, ואפי' [להן] רבי לענין זקונה לדרות צרה: באי איב' לבי"ר. אמאי מפר כי גמי עשה בה מאמר, והתם בפ' ד' אחי' (יבמות טז): [אמר לך ר"א] אימור דלמרי אלא דלא קני לה בגט אלא בעי [נמין] חליפה, להפרת נדרי' מי אמרי, וזיקן וצוקטרס האם דהתם [בתר] דשני מאי יפר בשותפות קאמר דר' אליעזר גמי מודה דבשותפות מיהת מפר, אבל בשעמתינן דס"ד השתא דיבם לחודי' מפר לא אמרי' דמודי ר"א: דה"ב שעמד ברין. אחר שעש' בה מאמר, דהכי מוכח כל הסוגיא דמיירי שעשה בה מאמר:

בו א מיי פ"א מהל' נדרים הלכה כג טו"ש"ע י"ד סימן רלד טעין ז:
 בו ב מיי פ"א מהלכות יבום הלכה די פתג עשין נא טו"ש"ע אה"ע ס"י קנט טעין ז:
 בו ג מיי פ"א מהלכי נדרים הלכה כג פתג לאון רמב טו"ש"ע י"ד סימן רלד טעין ז:

הוספות

בתנ"י שומרת יבם בין ליבם אחד בין ר"א או ר"י אומר יפר. גמ' מפ' טעמא: ומה ששה מן השוק שקנה הוא לעצמו מפר נדריה. כשהיא ארוסה בשותפות עם אביה: אשה שהקנו לו מן השמים. היינו יבמות: אינו דין שיפר נדריה. ע"ה אבי: שיש לאחריה רשות בה. שם היא זקוקה ונשאר אחיו: יבם אמה משיב טע' בה אמה משוכת טע' על דברי ר'א שומר שמיפר בני יבמות מה אה משוי על דברי שאני אומר לאחד ולא נשים: אין היבמה גמורה ובל. להתייב מיתה הלא עליה: בשם שאריהם גמורה לאיש. לענין חוב מיתה: גמ' קב"ר אין זיקה. ולא חשיב ככנסה ואפי' נדה אחת: ור' יושע סבר יש זיקה. ומן התורה הטובה ככנסה ועדיפה ממנה משום דלא מחסרה נטיה חופה מיהו אין ברירה כלומר הא דלמרי' שיש זיקה מדאורייתא היינו דוקא בנד אחת משום דחשיב אילו כבר כנסה אבל בתרי אחי אין לגבר לנו מיהו ככנסה הלכך אין זיקה כלל אע"ג דמנהו בגדול ליבם ה"מ למנהו בעלמא אבל מדאורייתא רמיא קמי מרויחו ואם הלך הגדול למדינת הים כופין הקטן ליבם או לחלוץ: אלא ו"א. אחי סבר כי זיקה כיון דאין לגבר היאך יפר ואפי' שניהם ביחד אין יכולין להפר דכיון דשעשת הפרתן אין צבור לנו מי הוא אישה אין הכי

הפרתן כלום דרמננא אמר אישה יקימנו ואישה יפירנו דבעינן שיהא ידוע בשעת הפרה וכן כתב רש"י וז"ל בפרק ד' אחים (יבמות כט): וסוגיא דשעמתיא דהתם מסייע ליה. וכי"ח היכי אמר רדבי יהושע סבר דזיקה ככנסה דמיא דהא לא אסתחך דלמר הכי אלא רבי אשעיא אליבא דר"ש ואלמותב התם צריש פרק כילד צבימות (דף יג). איכא למימר דלאו מגופיה דמילתא אמתוב אלא למאי צבימות דהא לא אליבא דר"ש מיהו אן מנינן למימר דס"ל לרבי יהושע הואו טעמא אי גמי כי אמרינן רבי יהושע קאמר יש זיקה לאו למימרא דליהוי ככנסה אלא דהויא ככארוסה ומיפר בשותפות ואף על גב דצריש הך סוגיא סבירא לן דיפר לחודיה קאמר כדמוכח לקמן הכי